

בש"פ 5606/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5606/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-מת
26970-04-18 מיום 11.6.2018 שניתנה על ידי כב'
השופט א' פורת

תאריך הישיבה: י"ח באב, התשע"ח (30.7.2018)

בשם העורר: עו"ד באסל פלאח; עו"ד הדס לירון

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' פורת) במ"ת 26970-04-18 מיום 11.6.2018 לעצור את העורר עד תום ההליכים.

2. כתב האישום אשר הוגש נגד העורר, ושלושה נאשמים נוספים מבני משפחתו, מייחס להם עבירות של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים

עמוד 1

334, 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק; והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 וסעיף 29 לחוק.

כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 24.03.2018 הגיעו העורר, אביו ושני אחיו (להלן: הנאשמים) למתחם משפחת אבו-עיסא בירכא כשהם מצוידים בסכינים ובשרשרת מתכת, בכוונה לגרום למותו של תאמר אבו עיסא (להלן: המתלונן), שהיה נשוי בעבר לאחות העורר והתגרש ממנה.

על פי כתב האישום, מסרונים ששלח המתלונן לאחות העורר, בהם הביע את כעסו כלפיה והשתמש בהתבטאויות מאיימות, הם אלו שגרמו לסכסוך בין הצדדים.

בין הצדדים התפתחה קטטה אלימה, במהלכה תקפו הנאשמים את בני משפחת אבו עיסא באמצעות הנשק הקר שהיה ברשותם וגרמו להם חבלות חמורות, חלקן בכוונה לגרום למוות.

כתב האישום מייחס לעורר ולאביו, בין היתר, שתי עבירות של ניסיון רצח, בעוד לשני האחים האחרים מיוחסת עבירה אחת כאמור.

3. יחד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר ואת יתר הנאשמים, עד תום ההליכים נגדם.

בהיעדר מחלוקת ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, ונוכח הסכמת בא-כוחם של הנאשמים לפיה "היתה במקום לכל הפחות קטטה שלמשיבים (הנאשמים - י' א') אשמה מסוימת בהשתתפות בה", הורה בית משפט קמא על הכנת תסקיר מעצר בעניינם.

4. במסגרת התסקיר שנערך ביחס לעורר, התרשם שירות המבחן כי העורר מחזיק בעמדות "הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים מסוימים" כלשון התסקיר, על רקע ערכי כבוד המשפחה.

שירות המבחן העריך, כי קיימת מידת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה והתנהגות פורצת גבולות בעתיד מצד העורר. נוכח ההתרשמות כי המפקחים המוצעים מחזיקים בערכים דומים לאלה של העורר וכי היכרותם עימו אינה עמוקה, ובשים לב לקרבת החלופה המוצעת למקום מגורי המתלונן, לא המליץ שירות המבחן על שחרור העורר לחלופה המוצעת.

5. לאור האמור, ונוכח קיומן של ראיות לכאורה, רמת מסוכנותו הגבוהה של העורר, טיב האישומים שיוחסו לו, והערכת בית משפט קמא כי שחרורו של העורר ואביו עלול להביא לפגיעה קשה בשלום הציבור ולהתלקחות מחודשת של הסכסוך, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

יצוין, כי גם מעצר אבי העורר הוארך עד לתום ההליכים, בעוד שני האחים הנוספים נעצרו על דרך של איזוק אלקטרוני.

6. בנימוקי הערר ובטיעוניו בעל פה בדיון שנערך לפניי, הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בשל מסוכנות העורר, אולם טען כי ניתן לאינה "בחלופה ראויה, בפיקוח אלקטרוני ובתנאים נוספים", כלשונו.

לעמדת בא-כוח העורר, בית משפט קמא יצר הבחנה מלאכותית ושגויה בין העורר לבין יתר האחים, בעוד לשיטתו "מדובר באירוע אחד המייחס לעורר ולאחרים מעשים בצוותא". על פי הנטען, הבחנה זו נכונה לשלב הענישה, אך לא להליך המעצר. לחילופין גורס בא-כוח העורר כי ניתן להורות על מעצר העורר על דרך של איזוק אלקטרוני, בתנאים מחמירים יותר מאלה שנקבעו ליתר אחיו.

עוד נטען, כי שגה בית המשפט קמא משיצר הבחנה בין העורר לאחד מאחיו (להלן: הנאשם 3), אשר בדומה לעורר מואשם כי דקר את בני משפחת אבו-עיסא וגם בעניינו לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחררו לחלופת מעצר, אולם לגביו הורה בית המשפט על מעצרו על דרך של איזוק אלקטרוני, בעוד העורר נעצר עד תום ההליכים.

לבסוף נטען, כי המשפחות ערכו "סולחה", ועל כן הוסר החשש להתחדשות הסכסוך ביניהן.

7. מנגד, סמך בא-כוחה של המשיבה ידו על החלטת בית משפט קמא, וטען לקיומו של שוני רלוונטי בין העורר, לו יוחסו שתי עבירות של ניסיון לרצח, לבין הנאשם 3, לגביו נטען כי חלקו בפרשה קטן יותר שכן יוחסה לו רק עבירה אחת כאמור. בנוסף, הצביע בא-כוחה של המשיבה על הבדלים בהערכת שירות המבחן בהתייחס לרמת המסוכנות של השניים.

אשר לגרסת העורר בדבר עריכת "סולחה" בין הצדדים, טען בא-כוח המשיבה כי בית משפט קמא ציין כי הוא "לוקח בעירבון מוגבל את הסולחה", כלשון בא-כוח המשיבה, בפרט לאור התבטאותו של המתלונן בדבר רצונו לנקום. לטענתו, שירות המבחן התרשם אף הוא באופן דומה.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בערר ובנספחיו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. כתב האישום מייחס לעורר עבירות אלימות חמורות ומסוכנות, שנסיבות ביצוען מלמדות על רמת מסוכנות גבוהה ומעידות על קיומה של עילת מעצר מובהקת.

עניין לנו בביצוע בצוותא של ארבעה נאשמים, שהגיעו באישון לילה לבית המתלוננים על פי תכנון מוקדם בעודם חמושים בנשק קר, ותקפו אותם בדקירות חוזרות ונשנות באזורי גוף מסכני חיים. לכך מתווספות התוצאות הקשות להם גרמו הנאשמים, והעורר בכללם, והסיכון לחיי אדם שנשקף לחלק מקורבנות העבירה.

10. איני מקבל את טענת בא-כוח העורר לפיה ההבחנה שערך בית משפט קמא בין עניינו של העורר לבין יתר האחים, ובפרט ביחס לנאשם 3, אינה מוצדקת. כמפורט לעיל, כתב האישום מייחס לעורר (ולאביו) שתי עבירות של ניסיון רצח, בעוד לנאשם 3 ולאח הנוסף מיוחסת עבירה אחת כאמור. אין המדובר בהבחנה של מה בכך.

גם הערכת שירות המבחן באשר למסוכנותם של העורר והנאשם 3 אינה זהה. התרשמות שירות המבחן באשר למסוכנותו הגבוהה של הנאשם 3 נסובה סביב הסכסוך הקיים, בעוד הערכתו לגבי מידת הסיכון הגבוהה להישנות התנהגות אלימה מצד העורר לא הוגבלה באופן דומה.

11. סיכומם של דברים, נוכח טיבן של העבירות המיוחסות לעורר ומסוכנותו הגבוהה, כמו גם הערכת שירות המבחן כי לא ניתן לאיינה באמצעות החלופה המוצעת, אני סבור כי בדין הורה בית משפט קמא על מעצר העורר עד תום ההליכים.

12. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' באב התשע"ח (1.8.2018).

ש ו פ ט